

má Paní a má Matko,
vzpomen, že ti náležím.
Abych ti osvědčil svou oddanost,
zasvěcují ti dnes
svůj zrak, sluch, jazyk a sebe celého.
Když ti tedy náležím,
má dobrá Matko,
chraň a opetruj mě
jako své vlastnictví.

Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. 26. neděle v mezidobí
2. svatých andělů strážných
4. sv. Františka z Assisi
7. Panny Marie Růžencové
8. 27. neděle v mezidobí
12. sv. Radima, biskupa
15. 28. neděle v mezidobí
16. výroční den zvolení papeže Jana Pavla II. - 11 let
sv. Hedviky, Paňolnice
sv. Markéty Marie Alacoque, panny
17. sv. Ignáce Antiochijského, biskupa
18. svátek sv. Lukáše, evangelisty
22. 29. neděle v mezidobí - den modliteb za misie
23. sv. Jana Kapistránského, kněze
26. svátek sv. Simona a Judy, apoštolů
27. 30. neděle v mezidobí
31. sv. Wolfganga, biskupa

Svátek sv. Lukáše, evangelisty - 18. října

Byl pravděpodobně syrského původu a z některých poznámek lze soudit, že pocházel z Antiochie. Nepatřil k židovskému národu a byl lékařem. Do-
provázel sv. Pavla na jeho druhé apoštolské cestě od Troady až do Filip.
Tam patrně asi 6 let upeyňoval křesťanské učení /asi 51-57/, potom se
znovu přidal k sv. Pavlovi při jeho návratu ze třetí apoštolské cesty a
šel s ním do Jeruzaléma; tam se setkal s apoštolem Jakubem a s jeruzalém-
skými staršími. Byl s apoštolem Pavlem na cestě do římského vězení, při
následujícím dvouletém pobytu v Římě měl možnost poznat se s evangelis-
tou Markem a jako jediný zůstal v Pavlově blízkosti i při druhém věznění
před smrtí v Římě. Jeho další osudy nejsou bezpečně známy, protože zprá-
vy o jeho působení se velmi liší /Galie, Itálie, Dalmácie, Kecko/. Ze-
mřel pravděpodobně v Achaji. Východní i západní křesťané slaví jeho svá-
tek 18. října. Jeho evangelium a Skutky apoštolů, které rovněž sepsal,
zdůrazňují Boží milosrdenství a otevřenost poselství spásy pro všechny
národy i společenské vrstvy.

Svátek sv. Simona a Judy, apoštolů - 28. října

Simon zvaný Horlivec nebo Kananejský je jedním z dvanácti apoštolů; první označení je z řeckého "zelotes" a druhé z aramejského "quan en", obě mají stejný význam a bývali tak označováni příslušníci bojovné nacionalistické skupiny zelotů, kteří chtěli uspišit Boží vládu na zemi odbojem proti římské nadvládě. Je proto pravděpodobné, že patřil mezi ně, dříve než se stal Ježíšovým učedníkem. Další biblické zprávy o něm nemáme; Simon, který se po smrti apoštola Jakuba mladšího pravděpodobně stal jeruzalémským biskupem, s ním není totožný /Mt 13,55; Mk 6,3/.

Juda, který se v seznamech apoštolů objevuje jako Juda Jakubův nebo Tadeáš, byl podle starobylé tradice považován za bratra apoštola Jakuba mladšího a za autora jednoho z listů zařazených mezi knihy Nového zákona; někteří současní badatelé však jsou toho názoru, že je to málo pravděpodobné, a poukazují na to, že autor tohoto listu budí dojem, jako by se sám mezi apoštoly nepočítal. Janovo evangelium se o něm zmiňuje jen při líčení Ježíšova rozhovoru s apoštoly při poslední večeři.

Oba položili svůj život pravděpodobně v Persii. Jejich ostatky jsou dnes uloženy ve svatopetrské bazilice ve Vatikánu /poč dnešním oltářem sv. Josefa/. Východní křesťané slaví jejich svátek odděleně /10. května a 19. června/.

.

ČTENÍ NA ŘÍJEN

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Noční pochod

Husím pochodem jsme procházeli ztmašlým lesem. Pášina byla tak úzká, že jsme nemohli jít vedle sebe. První šel otec Tomáš a poslední byla Miša. Pořád se ohlížela, jako by se bála, že za námi někdo půjde. Ale nikoho jsme neviděli ani neslyšeli. Ještě nikdy v životě jsem nebyla takhle pozdě večeř v lese. Bylo mi z toho trochu divně. Větvičky praskaly a občas jsme zaslechli divný šramot. Co to bylo, nevím. Na štěstí svítil měsíc. Jakž takž jsme viděli na cestu. Jinek nevím, jak by to dopadlo, v cestě byly samé pařezy a kořeny. "Hů, hů, hů, strašidla jsou tu!" zakvílel Štěpán. Tomu se to mluvilo, když šel těsně za otcem Tomášem. "Nech toho!" okřikla jsem ho, "strašidla nejsou." - "Ale divočáci jsou," řekl Viktor, "a někdy pořádne nebezpeční. Zvláště když mají mladé." Dostala jsem strach. "V těchhle končinách divočáci nežijí," uklidňoval nás otec Tomáš, "tady jsou jen srnky, a ty nikomu neublíží." Zanedlouho jsme uviděli, jak mezi stromy probleskuje silnice. Ve svitu měsíce byl asfalt úplně stříbrný. "hurá, auto je tady," jásal Štěpán. Taky jsem byla ráda, že jsme mohli nastoupit.

Otec Tomáš zastrčil klíček do zapalování. Otočil jím, ale motor nenaskočil. "Copak, snad už nespíš?" zeptal se ho otec Tomáš. Zkusil to ještě jednou a ještě. "Mm," zabručel. "Co je?" pípala jsem. "Nechce se mu," řekl Štěpán, jak to slýchá od svého tatínka. Miše se naklonila dopředu: "To tu teď budeme nocovat?" Otec Tomáš vystoupil a otevřel kapotu. Vylezli jsme ven a postavili se kolem něj. Viktor držel baterku a svítil otcovi Tomášovi, který si vyhrnul rukávy a sáhal do motoru. "Že by zapalování?" ptal se Štěpán. "Nevím, nejsem automechanik," řekl otec Tomáš a utíral si ruce do hadru. "A v té tmě tedy..." Prohrábl si vlasy a řekl: "Zkusím to ještě jednou." Nasedl do auta a zkoušel nastartovat. Auto nevydalo ani hlásek.

"Tak, děcke, s tím nic nenaděláme," řekl pak a vystoupil. "Nezůstane-me tu navěky. Nástup na noční pochod!" - "Já!" radovala se Miša. "Je to daleko?" zeptala jsem se. "Tak hodinku, ale pořád z kopce, to půjde samo," řekl otec Tomáš, aby mě potěšil. "Třeba kolem nás někdo pojede a svezí

nás," řekl Viktor. "Nemyslím," zepochyboval otec Tomáš, "po téhle silnici toho nikdy moc nejezdí, a takhle pozdě už vůbec ne."

Štěpán a Miša už byli připraveni k odchodu. Viktor ještě honem vlezl do auta a vytáhl svůj nový cylindr. Nasadil si ho na hlavu, zatvářil se důležitě a všichni jsme se rozesmáli. Otec Tomáš zamkl auto a já jsem se zeptala: "Co když ho v noci někdo ukradne?" - "Neboj se," uklidňoval mě otec Tomáš, "kdo by ho tu hledal? Hned ráno ho nechám odtáhnout." Miša mě zlobila: "Nechceš tu zůstat a hlídat? Rozmysli si to, ještě je čas!" Kýpla jsem ji do leber a řekla: "Nežvej!" Ale ve skutečnosti bych se byla nejradši natáhla do auta a usnala, protože jsem byla pořádně unavená. Ale sama v lese - nikdy!

Vyrazili jsme po silnici. "Podívej," řekla Miša a ukázala na Štěpána, který šel před námi. V měsíčním světle byly jeho kudrnaté vlasy úplně stříbrné. "Dědo, dědo, vyprávěj nám pohádku," žadonila Miša a poskakovala kolem něj. Štěpán ji odstrčil: "Nech si to!" Ale ze chvíli už spolu zase mluvili.

Drželi jsme se těsně při sobě. Jistota je jistota. Občas v lese zepraskaly větvičky a jednou se ozval tak zvláštní zvuk, že jsme leknutím zůstali stát. "Nebojte se, to je jen sýček," vysvětlil nám otec Tomáš. V lese to je v noci docela zajímavé. Člověk slyší věci, které by jinak s neslyšel. Ale moc příjemně mi tam nebylo.

Viktor se každou chvíli zastavoval a koukal na nebe. Bylo vidět spoustu hvězd. Viktor se zajímá o hvězdy a planety, taky o kosmonautiku a astronautiku. Mnohě hvězd zná jménem: "Támhle je Malý vůz. Podle jeho zadních kol se dá najít Polárka, a to je konec oje Velkého vozu. Vidíš? A tohle je Kassiopeja. Vypadá jako dvojitá W." - "Vidím, ale už pojd," ztrácela jsem trpělivost. Takhle bychom domů nedošli. A hvězdy mě stejně nezajímají. Najednou Viktor vykřikl: "Padá!" Napřed jsme nevěděli, co padá, ale Viktor se nehýbal z místa a ukazoval nahoru. Otec Tomáš se taky zastavil a všichni jsme se zahleděli na nebe. "Babička říká, že když padá hvězda, má si člověk něco přát," řekla Miša. "Ale to je jen pověra, vidte, otce Tomáši," řekla jsem. Já spon na takové věci nevěřím. Otec Tomáš se usmál: "Prát si něco klidně můžeš," řekl, "ale jestli se to splní, to nazáleží na hvězdách." Najednou jsme na nebi zahlédli světelnou čáru. Všichni jsme vykřikli. Za chvíli se objevila ještě jedna a ještě. Štěpán samým nadšením poskakoval a Viktor se zeptal: "Kam to všechno padá?" Ještě chvíli jsme se dívali, ale žádná hvězda už nespěla. Vzpomněli jsme si, že musíme jít dál. Viktor se cestou s otcem Tomášem bavil o hvězdách, kometách a meteoritech, raketách a kosmonautech. Vůbec jsem jim nerozuměla, jen jsem obdivovala otce Tomáše. Ten se snad umí bavit úplně o všem.

Miša a Štěpán semleli všechno rovně. "Dneska to bylo prima," řekl Štěpán, "belík, potopa..." - "To přece nebylo prima!" Miša se na Štěpána pohoršeně podívala. "Něe, ale vzrušující." Štěpán se hned tak nedá. "A pak ta pout a táborák..." - "A chýše!" Najednou Miša vyskočila do výšky: "V neděli to bude bezva!" - "A ty knedlíky! A divadlo!" - "Nejlepší byl fetízák." - "Slyšíš, že mě slečna namaluje jako klauna?" Neúnavně brabentili a mě už hrozně bolely nohy. Konečně si všimli, že jsem sticha, a Miša se zeptala: "Je ti špatně nebo už nemůžeš?" - "Nouby," řekla jsem, ale ve skutečnosti jsem se sotva držela na nohou.

"Víte co? Zaspíváme si!" navrhl otec Tomáš. "Můžete ještě?" - "Jasně," odpověděli Miša a Štěpán zároveň. Zaspívali jsme několik písniček. V lese se to rozléhalo mnohem víc než ve dne. Když už jsme nevěděli, co zpívat, řekla Miša: "Pojďte si vymýšlet sloky." To někdy děláme, když jdeme s rodiči na výlet. Nejlepší to umí náš tatínek. "Jak se to dělá?" zeptal se Štěpán, který to neznal. "No nic, prostě si vymyslíš sloku na melodii. Povím vám pěknou pohádku a všichni ostatní potom zpívají Paradejdaj-daj," vysvětlila jsem mu. "Tak jedem, každý jednu," zavelela Miša. Chvíli jsme šli tiše a přemýšleli. Jako první se ozvala Miša: "Už vím," a začala zpívat:

"Chodíme pěšky po lese,
auto nás dále nenese."

Všichni jsme se přidali: "Paradajdajdej, paradajdajdej, paradajdajdajdajdaj." Pak přišel na řadu otec Tomáš. Pro něj něco takového nic není. Zazpíval:

"Noc černou máme na krku,
musíme přidat do kroku."

A zase jsme všichni opakovali refrén. Moje sloka byla:

"Čekala slečna a večerí,
čekala než se zešeří."

Když byl na řadě Štěpán, spustil:

"Viktor má krásný cylindr
a vypadá jak kouzelník."

Míša se rozesmála: "Vždyť se tá to nerýmuje!" a popadala se za břicho. Ale otec Tomáš řekl: "To nevádí, Štěpáne, hlavně že to je pravda." Štěpán se napřed chtěl urazit, ale to už začal zpívat Viktor:

"Byli jsme u Kovaříků
a snědli spoustu buřtíků."

Tahle sloka se nám líbila, a tak jsme při refrénu tleskali do rytmu. "Vy jste hotoví básníci," chválil nás otec Tomáš. "Už jsme to dělali mockrát," řekla skromně Míša. To byla pravda. Vymýšleli jsme další a další sloky, jen Štěpán byl pořád zticha, až mu Míša zazpívala:

"Vymysli něco, Štěpáne,
ať už to jak chce dopadne!"

Štěpán se zhluboka nadechl a zazpíval z plných plic:

"V neděli pájdu za kleuna
a Míša bude opice."

To jsme nevydrželi, přestali jsme zpívat a jen jsme se smáli a smáli. Ani jsme si nevšimli, jak nám cepta uběhla, najednou jsme byli v kankové lhotě. V některých domech se ještě svítilo, jinde už spali. "Myslíte, že slečna bude spát?" zeptal se Viktor. "Kdepak, určitě ne nás čeká," řekla jsem. A opravdu, v pokoji se svítilo. Utíkali jsme ke dveřím a zvonili jako na poplach. Slečna přiběhla, pustila nás dovnitř a řekla: "Že jdete! Už jsem měla skoro střech. A kde máte auto?" Spustili jsme jeden přes druhého, ale nejhlasitěji mluvil otec Tomáš. Taky ho slečna nejlíp slyšela, kroutila hlavou a jen opakovala: "To jsou věci!" V pokoji jsme se vrhli na židle a na gauč a slečna řekla: "Určitě máte pořádný hlad." Míša a Štěpán dostali chleba se salámem a Viktor kua koláče, jak si kdo přál. Já už jsem neměla na jídlo ani pomyslení. A všichni jsme pili limonádu.

Ze chvíli se nám začaly zavírat oči. Otec Tomáš se s námi krátce pomodlil. Štěpán při tom málem usnul. Taky byl pěkně unavený. Sotva jsme vylezli po schodech nahoru. Slečna ze námi volala: "Ne sbyste vlezli do postele špineví. A nezapomente na zuby!" Myslím, že jsme byli tak utuženi, že jsme sni otci Tomášovi nepoděkovali a nepopřáli dobrou noc. Vůbec si nepamatuji, jak jsem se dostala do postele, jestli jsem se svlékla a umyla. Jen si vzpomínám, že jsem zaslechla Míšu, jak si při čištění zubů brouká: "Byli jsme u Kovaříků a snědli spoustu buřtíků." A pak už jsem usnula jako když mě do vody hodí.

/Pokračování/

D O P I S K L Á R K E

Milá Klárko!

Nečekal jsem, že mi tak rychle odpovíš na můj dopis. Zvláště děkuji Tvé mamince, že mi připsala pozdrav. Je ráda, že si přeeme. Vždyť to byla i její zásluha, že jsem se stal Tvým kmotrem, a souhlasila, když sis mě vybrala i ze bířmovacího kmotra. Teď se zúčastňuje našich rozhovorů o Bohu a o světě.

Minochodek, Klárko, všimla sis, jak Tvé myšlenky bloudí? Na jedné stránce v dopise se ptáš: "Věra s náboženství - copak je už věda dávno neodepsala? Neměli by nám na otázku po smyslu všech věcí odpovědět spíš vědci a výzkumníci?" A hned na další stránce si na moderní vědu a techniku stěžuješ: přináší stále nová nebezpečí, ničí životní prostředí, působí nedvládu jedněch nad druhými a dokonce hrozí zničit celou naši planetu. I Tvá starost, aby sis vybrala to správné povolání, nějak souvisí s rozvojem vědy: díky počítačové technice se dnes dělá mnoho věcí úplně novým způsobem, a kdo ví, jak to bude za pár let.

Jak to tedy je? Pomáhá nám věda, nebo nám jen komplikuje život? Neměli bychom, milá Klárko, být nevděční. Když jsem byl malý, ještě nebyl penicilin, a mnoho lidí umíralo na tuberkulózu a infekce. Moje maminka neměla pračku, musela prát v ruce, a dokonce pamatuje dobu, kdy v naší vesnici nebylo elektřina. Na nesčíslných příkladech bych Ti mohl dokázat, jak nám věda a technika usnadnila život. Neměli bychom ji tedy proklínat. Na druhé straně však není všemocná. Na otázku, kterou se snažíme společně rozřešit, nám věda odpovědět neumí. Mnohá dokáže objasnit, otvírá lidstvu řadu nových možností - avšak otázky po smyslu života a po smyslu všech věcí se neptají po jednotlivostech, ale po celku. Chceme vědět, co ze tím vším je, a na to nám přírodovědci neodpovědí. Mohou nám vysvětlit celou řadu jevů, ale podstata jim zůstává skryta.

I dnes jsou mezi námi lidé, kteří říkají: "Já náboženství nepotřebuji, mně stačí věda." Ale takových lidí ubývá. Právě velmi známí vědci - Max Planck, Blaise Pascal nebo Albert Einstein - po mnoha letech výzkumů dospěli k přesvědčení, že na konci všeho bádání je velký otazník: odkud, k čemu, proč? S velkou úctou mluvili o víře v Boha, který jediný nám může odpovědět. Dokonce nás varovali: pokud vědci a technici ztratí ze zřetele Boha, octne se lidstvo ve velkém nebezpečí. Právě moderní věda nás vede k tomu, abychom svou jistotu hledali někde dál.

To, o čem spolu, Klárko, usilujeme, je tedy něco nesmírně důležitého, právě v naší době. Ptáme se po smyslu života, objevujeme Boha a svět. Tato otázka stojí za to, abychom se jí vraceli.

Ždraví Tě

Tvůj kmotr Karel

Nezapomněli jste, že měsíc říjen je zasvěcen Panně Marii Růžencové? O tom, co je to růženec, vám Rybka napsala loni v květnu. To ovšem nestačí. Na každém z nás je, abychom se jej také modlili. Sami, doma s celou rodinou nebo v kostele. I Svätý Otec nás k tomu vyzývá. Přijměme tuto jeho výzvu!

A R O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Kaštan

Michaela seděla se mnou v autobuse. Obě jsme měly kaštan. Chtěla jsem si ho s ní vyměnit, protože měla větší. Ale potom jsem si vzpomněla na Ježíše a tajně jsem jí kaštan vrátila. Teď měla Michaela oba kaštany a já jsem měla velkou radost.

Karin, Německo

Časopis

Jeden z mých bratří je ošetrovatelem nemocných. Připravoval se na noční službu. Druhý bratr přišel domů a přinesl obrázkový časopis. Vzal jsem si ho a začal si číst. Když se mě druhý bratr zeptal, jestli mu ho dám na noční, řekl jsem, že ano. Ale potom jsem na to zapomněl. Nedal jsem se sobě nic znát a četl jsem dál. Pak mi to ale nedělo. Nejednal jsem správně. Nedodržel jsem slovo. Vzal jsem tedy časopis a utíkal za bratrem. Ale Ježíš mi to vynahradil, protože bratr zapomněl, že se musí ještě učit. Neměl proto vůbec čas na čtení. Mohl jsem si proto časopis nechat.

Angelo, Itálie

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY